

Corona virus, Corinna virus

«És evident que cobrar comissions il·legals no constitueix un acte d'Estat, com no ho és tampoc tenir allò que la premsa anomena 'amigues especials', 'entranyables' o 'amants'»

El 1966, Joan Carles de Borbó afirmava, a la revista *Time*, que l'entrevistava: "no seré mai rei mentre el meu pare sigui viu". Nou anys després, el novembre de 1975, el Borbó en qüestió era investit rei d'Espanya pels procuradors en corts franquistes. El seu pare, Joan de Borbó, era viu i va continuar ben viu encara 18 anys més, ja que no va morir fins a l'abril de 1993.

El 2001, en l'acte de lliurament del premi Cervantes a l'escriptor colombià Álvaro Mutis, el mateix rei assegurava, com si res: "*Nunca fue la nuestra, lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suya, por voluntad libérrima, la lengua de Cervantes*". Des dels decrets de Nova Planta fins a la constitució de 1978, centenars de disposicions legals en desmenteixen l'afirmació.

En el missatge de Nadal de 2011, Joan Carles afirmava: "*la ley es igual para todos, y la ejemplaridad debe ser una meta para los cargos públicos. Afortunadamente, vivimos en un Estado de derecho, y cualquier actuación censurable deberá ser juzgada y sancionada con arreglo a la ley*".

Idos anys després, en el mateix context nadalenc, sentenciava com si res: "*La salud moral de una sociedad se define por el nivel del comportamiento ético de cada uno de sus ciudadanos empezando por sus dirigentes, ya que todos somos corresponsables del devenir colectivo. Para que la ejemplaridad presida las Instituciones...*" Un simple cop d'ull a les pràctiques regulars d'alguns membres de la família reial espanyola deixen la sentència sense cap efecte i indica l'amplada considerable i triomfal de l'arc per on la monarquia fa passar les seves afirmacions.

Com es pot comprovar, tot un home de paraula... Clar que, com apuntava Antoni Batista, els noms dels seus iots, Bribón i Fortuna, ja constitueixen tota una declaració de principis, defineixen un sistema de valors i poden ser la síntesi d'unes normes de vida.

Els escàndols protagonitzats per membres de la casa reial espanyola han estat múltiples i diversos, però qui més n'acumula és, sens dubte, el rei emèrit. A l'empara de la constitució espanyola, que li garanteix no la immunitat, sinó la impunitat total i absoluta, les notícies aparegudes, sobretot a la premsa no espanyola, apunten que el rei esmentat ha tirat pel dret i sense manies. De fet, l'article 56.3. de la constitució li permet l'alegria vitalícia en sentenciar: "La persona del Rei és inviolable i no està subjecta a responsabilitat", estatus de privilegi vitalici que no tenen els presidents de República.

Amb aquest panorama legal, s'ha conegut que el ministeri de finances de l'Àrabia Saudita va ingressar 100 milions, d'euros, o bé de dòlars segons el mitjà que en parla, al compte corrent que la fundació Lucum tenia al banc suís Mirabaud. Resulta que, d'acord amb el que informen alguns diaris, la fundació, amb seu a Panamà, té un únic membre: Joan Carles de Borbó. Els diners van fer un viatge intercontinental que, sortint de Riad, va recórrer Suïssa, Panamà i, finalment, les Bahames. Es podia tractar de comissions cobrades pel monarca, a propòsit de la construcció de la línia de l'AVE que duu a La Meca.

Les presumptes hores extres del monarca com a comissionista pluriocupat, a banda de les seves funcions com a cap d'Estat, per tal de treure's un sobresou tenint en compte que la vida està molt cara, eren un rumor que circulava de feia anys i amb un volum de veu impossible de no ser sentit, però fins ara ningú no n'havia pogut provar res. Amb la informació saudita tot canvia.

Serà jutjat, però, el monarca emèrit, per no haver declarat a hisenda, com tots els ciutadans, aquest benefici addicional de 100 milions? És evident que cobrar comissions il·legals no constitueix un acte d'Estat, com no ho és tampoc tenir allò que la premsa anomena *amigues especials*, *entranyables* o *amants*, ben retribuïdes, pel que sembla, circumstàncies ambdues que pertanyen a l'àmbit més estrictament personal.

Però fins i tot els afers més personals estan fora de tota investigació i sense possibilitats d'intervenció judicial mentre era rei en exercici com a cap d'Estat, motiu pel qual està blindat pels privilegis il·limitats que li reconeix la constitució. Aquesta visió medieval de l'origen del poder reial, aquesta concepció del monarca com a ésser perfecte escollit per Déu és una vergonya en ple segle XXI i del tot inacceptable.

Hi ha, tanmateix, un aspecte fonamental que explica el silenci còmplice dels mitjans de comunicació espanyols sobre les irregularitats de la monarquia. I és aquest: segons l'article 56.1 de la constitució, "El Rei és el Cap de l'Estat, símbol de la seva unitat i permanència". Si hom despulla el rei, el critica i es confirmen les sospites d'il·legalitat, entrant en crisi la monarquia, el símbol màxim, hi entra també l'estat, la seva unitat territorial i la seva entitat com a subjecte polític internacional.

Per aquest motiu, si les investigacions judicials que pugui fer el Tribunal Suprem, o bé la justícia suïssa o de qualsevol altre país -on Joan Carles no té cap mena de privilegi legal- en certifiessin les anomalies, resultaria que la institució de la corona podria esdevenir un veritable virus per a la continuïtat de l'estat espanyol tal i com l'hem conegut i patit fins avui. Però, podria també ser un altre virus per a la corona que Corinna Zu Sayn-Wittgenstein esdevingués Corinna virus, en expressió feliç de Josep Vallverdú, i pogués fer pública la informació sobre les presumptes irregularitats del monarca espanyol emèrit, tant als mitjans de comunicació, com davant d'un jutjat si així fos requerida a fer-ho. Les denúncies que aquesta ha fet sobre pressions del rei emèrit i sobre la vigilància a què podria estar sotmesa pels serveis d'intel·ligència espanyols no són una dada menor. En definitiva, massa virus per a Espanya...